

LA LLETRA H.

La grafia H no representa normalment cap so (home, vehicle, història, exhibició,...), i s'ha mantingut només per raons etimològiques. El seu ús coincideix, per tant, amb la majoria de llengües romàniques.

Això no obstant, cal tenir present la grafia correcta de les següents paraules ja que presenten un **ús divergent al del castellà**:

AMB H	SENSE H
<ul style="list-style-type: none">- hivern, hivernar, hivernacle, etc.- ham.- harpia.- hissar, hissada, etc.- harmonia, harmònic, harmònica, filharmònica, etc.- ahir, despús-ahir, abans d'ahir, etc.- subhasta, subhastar, subhastat, etc.- substrahend.- hendecasíl·lab...	<ul style="list-style-type: none">- orfe, òrfena, orfandat, etc.- orxata, orxateria, orxater, etc.- os, osset, ossamenta, etc.- ou, ouera, oval, ouater, etc.- cacau, cacauet, cacauera, etc.- coet, coeter, etc.- truà.- exuberant...

La lletra H representava en llatí (com actualment en anglés, alemany, etc.) un **fonema aspirat**. En valencià, la H encara manté aquest valor en:

- **Onomatopeies**: ha, ha, ha!, he, he, he!, aha!, ehem!, etc.

- Paraules **manlevades** de llengües que tenen aquesta H aspirada: Hèlsinki, Hong Kong, Hawaii, Hannover, *hall*, etc.

● No representa cap fonema en algunes grafies antigues de cognoms, darrere de C: Benlloch, Doménech, Besalduch, Llach, Lluch, March,... que es pronuncien amb /k/ final.

● No porten H els noms valencians Elisabet, Ester, Judit, Rut, Maó, Munic, Oriola, Oisca i Zuric.